

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/117/2023
Identifikačné číslo spisu:	3121201706
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3121201706.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. v spore žalobcu W. Z., narodeného XX. L. XXXX, J. J., Š. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Karolom Porubčinom, Považská Bystrica, Centrum 27/32, proti žalovanej A. Z., narodenej XX. A. XXXX, J. J., Š. XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Soňou Suchánovou, Trenčín, Námestie sv. Anny 7269/20B, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27C/8/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. januára 2023 sp. zn. 5Co/88/2022 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 06. mája 2022 sp. zn. 27C/8/2021 žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd určil, že je podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/2 pozemku parc. reg. „C“ parc. č. 86/1, záhrada o výmere 484 m² a pozemku parc. č. 87, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 96 m², zapísaných na LV č. XXX pre k. ú. J. J.. Žalobu odôvodnil tým, že zabezpečil finančné prostriedky na výstavbu rodinného domu na týchto pozemkoch, pričom so žalovanou sa dohodol, že kompenzáciou za tieto prostriedky sa stane spoluvlastníkom predmetných parciel. Žalobca užíval pozemky v dobrej viere ako spoluvlastník so žalovanou, a to viac ako desať rokov nepretržite, preto spoluvlastníctvo k nim nadobudol vydržaním.

1.2. V konaní bolo nesporným, že strany sú bývalými manželmi a bezpodielovými spoluvlastníkmi rodinného domu súp. č. XX postaveného na parc. č. 87 evidovanej na LV č. XXX pre k. ú. J. J.. Na LV č. XXX pre k. ú. a obec J. J., okres J.. Ako výlučný vlastník pozemkov parc. registra „C“ parc. č. 86/1 o výmere 484 m², záhrada a parc. č. 87 o výmere 96 m², zastavaná plocha a nádvorie je v katastri nehnuteľností zapísaná žalovaná. Sporným bolo vydržanie vlastníckeho práva (resp. spoluvlastníckeho práva vo veľkosti podielu 1/2 k celku) žalobcom k špecifikovaným pozemkom. Žalobca vydržanie

odvodzoval jednak od ústnej dohody so žalovanou, za splnenia podmienky dobromyseľnosti a uplynutia najmenej 10 ročnej vydržacej doby. O jeho dobromyseľnosti malo svedčiť, že na uvedených pozemkoch so žalovanou spoločne postavili rodinný dom, investoval do ich údržby, postavil na pozemkoch drobné stavby a žalovaná jeho spoluvlastníctvo nikdy nespochybňovala. Aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 27. januára 2015 sp. zn. 4Cdo/361/2012 (judikát R 74/2015) dospel súd prvej inštancie k záveru, že vydržať nehnuteľnosť je možné na základe písomného právneho úkonu, prípadne putatívneho právneho titulu, avšak nikdy nie na základe ústnej zmluvy, či dohody, alebo len na základe samotnej držby nehnuteľnosti. V prejednávanej veci žalovaná akúkoľvek dohodu so žalobcom poprela a uviedla, že o tomto sa so žalobcom nikdy nebavili. Tvrdila, že žalobca mal po celú dobu manželstva jasnú vedomosť, že len ona je výlučnou vlastníčkou predmetných pozemkov, nakoľko s ňou konal stavebný úrad pri rôznych príležitostiach týkajúcich sa pozemkov. Výlučne žalovaná bola darkyňou časti pozemku v prospech jej brata, pričom žalobca potvrdil, že mal vedomosť, že to riešila len žalovaná a on sa na danom právnom úkone nezúčastňoval. Dojem žalobcu, že je spoluvlastníkom pozemkov, bol založený výlučne na jeho subjektívnych domnienkach, ktoré neboli podporené žiadnymi objektívnymi skutočnosťami. Žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať žiadny reálny právny úkon alebo putatívny právny titul, na základe ktorého by sa mohol stať spoluvlastníkom alebo sa považovať za spoluvlastníka pozemkov. Takéto právo mu nezakladali ani investície, ktoré použil na stavbu spoločného rodinného domu, prípadne finančné prostriedky vynaložené na úpravu pozemkov, nakoľko tieto naviac pochádzali z BSM sporových strán (v tom čase manželov), a nestalo sa tak ani platením poplatkov alebo daní viazucich sa na predmetné nehnuteľnosti, ktoré platil rovnako žalobca z prostriedkov patriacich do BSM. Súd prvej inštancie sa podrobnejšie nevenoval argumentácii žalobcu ohľadom investícií, nakoľko táto otázka bola riešená v spore o vyporiadanie BSM strán vedenom pod sp. zn. 15C/51/2019. Ďalej dôvodil, že žalobca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k sporným pozemkom ani v dôsledku chybného zápisu jeho mena do geometrického plánu z 12. októbra 2006 do časti vlastníkov pozemkov. Aj žalobca vypovedal na pojednávaní, že pri vyhotovovaní geometrického plánu geodet vychádzal z kolaudačného rozhodnutia, kde sú žalobca so žalovanou uvedení ako investori, resp. stavebníci domu. V tejto časti sa okresný súd stotožnil s námietkou žalovanej, že odôvodnenie rozhodnutia obce o pridelení súpisného čísla nie je záväzným rozhodnutím a už vôbec od neho nemožno odvodzovať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Žalobca ako stavebník rodinného domu musel vedieť, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti sa nadobúda povolením vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, nie rozhodnutím obce. Na margo nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 549/2015 súd prvej inštancie uviedol, že tento nález riešil otázku ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, ktorý nadobudol vlastnícke právo od nevlastníka, pričom v súdnej veci žalovaná nadobudla pozemky dedením po matke. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Po právnej stránke rozhodnutie odôvodnil § 132 ods. 1, § 133 ods. 2, § 134 ods. 1 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Žalobca bol tou stranou sporu, ktorá bola s ohľadom na výsledok konania plne neúspešná, čo zakladá plný úspech žalovanej.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. januára 2023 sp. zn. 5Co/88/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri rozhodnutí do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán vyplynuli, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, osvojil si aj dôvody napadnutého rozhodnutia a v celom rozsahu na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukázal. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu poukázal na § 129 ods. 1 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vysvetlil, čo znamená pojem dobromyseľnosť, ospravedlniteľný omyl a právny omyl. Dôvodil, že pokiaľ niekto vstúpil do držby nehnuteľnosti po 01. apríli 1964, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, na základe právneho úkonu, ktorého

predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorý právny úkon nebol urobený v písomnej forme, nemôže byť so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu nehnuteľnosť patrí, teda nemôže byť držiteľom oprávneným a jeho držba nemôže viesť k vydržaniu vlastníckeho práva. Držba nehnuteľnosti opierajúca sa o ústnu zmluvu uzatvorenú po 01. apríli 1964 nemôže viesť k vydržaniu nehnuteľnosti, pretože Občiansky zákonník od 01. apríla 1964 jasne a zrozumiteľne stanovoval, že zmluvy o prevodoch nehnuteľností musia mať písomnú formu (§ 46 ods. 1). Žalobca odvodzoval svoju držbu pozemkov práve z titulu ústnej dohody uzatvorenej so žalovanou, ktorá mu mala prisľúbiť, že za investície použité na výstavbu rodinného domu na sporných parcelách sa žalobca stane podielovým spoluvlastníkom aj týchto parciel, nemohol sa žalobca chopiť držby predmetných pozemkov v dobrej viere, preto držba nebola oprávnená a nemohla viesť k vydržaniu spoluvlastníckeho práva na týchto pozemkoch. Odvolací súd poukázal aj na to, že žalobca v spore nepreukázal tvrdenú dohodu so žalovanou, ktorá ho mala oprávňovať vstúpiť do držby sporných pozemkov. Žalovaná takúto dohodu poprela a žalobca v spore žiadnym dôkazom svoje tvrdenie o existencii dohody so žalovanou nepodoprel. Keďže žalobca existenciu tejto dohody v spore nepreukázal, musel by súd aj tak vychádzať pri hodnotení splnenia podmienok vydržania u žalobcu z toho, že nemohol byť oprávneným držiteľom pozemkov, keď do ich držby vstúpil bez preukázanej okolnosti, ktorá by u neho dobrú vieru, že je vlastníkom pozemkov, oprávnené zakladala. Vzhľadom na uvedené závery odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

2.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalovaná celkom úspešná, a preto jej patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) tvrdiac dovolací dôvod v zmysle § 420 CSP.

3.1. Dovolateľ rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nesprávne a nezákonné, založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Postupom odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie bolo podľa názoru dovolateľa porušené jeho základné ľudské právo na spravodlivý proces zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a taktiež právo na ochranu vlastníctva zakotvené v čl. 20 ústavy. Súd nižších inštancií sa pri odôvodnení svojich rozhodnutí ohľadom nadobudnutia vlastníctva žalobcu k nehnuteľnostiam vydržaním nezaoberali jeho argumentáciou, že sa so žalovanou dohodli ešte pred začatím výstavby ich spoločného rodinného domu, že žalobca sa stane spoluvlastníkom predmetných parciel, čo malo byť kompenzáciou za finančné prostriedky, ktoré zabezpečil na výstavbu rodinného domu na predmetných pozemkoch. Dovolateľ poukázal na to, že pozemky užíval v dobrej viere ako spoluvlastník so žalovanou, a to viac ako desať rokov od r. 1999 do r. 2018-2019. Počas obdobia užívania pozemkov na nich vybudoval oploenie z oboch strán a investoval do stavebných úprav pozemkov. Taktiež zabezpečil zmeny pozemkov, aby mohlo dôjsť k výstavbe rodinného domu a za celé obdobie užívania pozemkov za ne uhradil dane. S pozemkami tak nakladal ako s vlastnými. Je teda zrejmé, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, t. j. predpoklady týkajúce sa držby, držiteľa, predmetu držby a vydržacej doby v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka, vrátane dobromyseľnosti. Dodal, že vlastníckemu právu dovolateľa svedčí zápis na súčasnom LV č. XXX, k. ú. J. J., kde je od r. 2007 zápis Z 942/07, Žiadosť o zápis, gpl.č.36329347-106/06 a na LV č. XXXX, k. ú. J. J. je zápis Z 942/07, Žiadosť o zápis, Listina o pridelení súp. čísla č. 05/2007, gpl.č.36329347-106/06 - 61/07 v titule nadobudnutia stavby zápisom do katastra, kde je dovolateľ spoluvlastníkom aj predmetných parciel. Vzhľadom na uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.2. Dovolateľ doručil súdu prvej inštancie aj doplnenie dovolania z 20. apríla 2023, na ktoré však dovolací súd neprihliadol z dôvodu, že bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty na podanie dovolania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie a aj rozhodnutie odvolacieho súdu obsahujú vyčerpávajúce odôvodnenia ku všetkým podstatným skutkovým a právnym skutočnostiam, ktoré boli v konaní relevantné. Poukázala na to, že dovolateľ nešpecifikoval dôvody

dovolania, t. j. akým konkrétnym spôsobom mali byť porušené jeho základné ľudské práva na spravodlivý proces a právo na súdnu a inú právnu ochranu. Dovolateľ taktiež žiadnym spôsobom relevantne nepreukázal svoje tvrdenie, že by dotknuté pozemky vydržal. Dovolanie obsahuje v prevažnej miere dôvody a argumentáciu totožnú s dôvodmi a argumentáciou uvádzanými dovolateľom už v prvoinštančnom a následne v odvolacom konaní. Tvrdenie dovolateľa, že údajne sa dohodol so žalovanou na nejakej kompenzácii a že sa stane spoluvlastníkom parciel, nie je pravdivé. S poukazom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie v celom rozsahu zamietol ako nedôvodné a žalovanej priznal náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľovi v rozsahu 100 %.

5. Na ďalšie písomné vyjadrenia dovolateľa a žalovanej dovolací súd s poukazom na § 436 ods. 3, 4 CSP neprihliadol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP, časť vety pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

7. Dovolateľ v dovolaní uviedol, že prípustnosť dovolania voči rozsudku odvolacieho súdu je daná podľa § 420 CSP. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Podstatou dovolania bola námietka, že súdy nižších inštancií sa vo vzťahu k posúdeniu otázky nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k označeným nehnuteľnostiam vydržaním nezaoberali argumentáciou žalobcu, že sa so žalovanou dohodli ešte pred začatím výstavby ich spoločného rodinného domu, že žalobca sa stane spoluvlastníkom sporných parciel ako kompenzáciou za finančné prostriedky, ktoré zabezpečil na výstavbu rodinného domu. Týmto tvrdeným nezákonným postupom odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie malo dôjsť k porušeniu základného ľudského práva žalobcu na spravodlivý proces. Aplikujúc § 124 ods. 1 CSP dovolací súd posudzoval dovolanie podľa jeho obsahu a v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020) dospel k záveru, že dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP a primárne rozporuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou

zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11.1. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

12. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že v postupe odvolacieho súdu v spojitosti s postupom okresného súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak dôvodnosť podaného dovolania.

13. Žalobca sa v spore domáhal určenia spoluvlastníckeho práva k pozemkom vo vlastníctve žalovanej, keď tvrdil, že spoluvlastnícke právo vydržal (§ 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Oprávnenosť svojej držby odvodzoval od skutočnosti, že zabezpečil finančné prostriedky na výstavbu rodinného domu na dotknutých pozemkoch, pričom sa so žalovanou (jeho vtedajšou manželkou) mali dohodnúť, že kompenzáciou za tieto finančné prostriedky sa stane spoluvlastníkom pozemkov. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku (body 8.2 až 8.5) vysvetlil podmienky, ktoré musia byť splnené, aby došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať žiadny reálny právny úkon alebo putatívny právny titul, na základe ktorého by sa mohol stať (alebo považovať) za spoluvlastníka pozemkov. V bode 8.9 rozsudku súd prvej inštancie uviedol, z akých dôvodov žalobcovi takéto právo nezakladali ani investície, ktoré použil na stavbu spoločného rodinného domu, prípadne finančné prostriedky vynaložené na úpravu pozemkov či platenie poplatkov/daní viažucich sa na predmetné nehnuteľnosti. V bode 8.10 rozsudku súd prvej inštancie vysvetlil, prečo nemohol žalobca nadobudnúť vlastnícke právo k sporným pozemkom ani v dôsledku chybného zápisu jeho mena do geometrického plánu z 12. októbra 2006 do časti vlastníkov pozemkov. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP konštatujúc, že držba nehnuteľnosti opierajúca sa o ústnu zmluvu uzatvorenú po 01. apríli 1964 nemôže viesť k vydržaniu vlastníctva, pretože Občiansky zákonník od 01. apríla 1964 stanovoval, že zmluvy o prevodoch nehnuteľností musia mať písomnú formu. Uzavrel, že ak žalobca odvodzoval držbu pozemkov z ústnej dohody uzatvorenej so žalovanou (ktorej existenciu navyše v spore

ani nijako nepreukázal), nemohol sa chopiť držby predmetných pozemkov v dobrej viere, držba nebola oprávnená a nemohla viesť k vydržaniu spoluvlastníckeho práva. Odvolací súd zrozumiteľným a logickým spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Odvolací súd sa stručným, ale dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými odvolacími námietkami žalobcu. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Námietka dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak nie je relevantná a konanie pred odvolacím súdom nebolo zaťažené vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP.

14. Vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam dovolateľa, ktoré majú preukazovať splnenie zákonných predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním (užívanie pozemkov v dobrej viere od roku 1999 do roku 2018-2019, vybudovanie oplotenia, investície do stavebných úprav pozemkov, zabezpečenie zmeny pozemkov, platenie daní) dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu v procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

15. Pokiaľ dovolateľ v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017). Z obsahu dovolania (§ 124 CSP) navyše vôbec nevyplýva, v čom by malo nesprávne právne posúdenie sporu spočívať.

16. V kontexte uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolanie, v ktorom dovolateľ namieta vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Dovolací súd preto dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

17. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bola plne úspešná žalovaná, ktorej vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd jej preto voči žalobcovi priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.